

Není tak zle.

Kde se dnes bere u lidí tolik zloby,
mněli by občas projít se mezi hroby,
jít hezky pomalu, kolem sebe se dívat,
na Ty co leží tam si trochu zavzpomínat.

Leží tam i Ty, co dobře jsme je znali,
zlobu nám určitě do vínku nedali,
tu každý probudil si sám v sobě,
vyčítat nemůžeš to druhým, ani době.

Doba je taková, jakou si ji děláme,
je na nás na každém, jak k sobě se chováme,
až jednou My budem, v tom hrobě spát,
at' na Nás jen v dobrém, mohou vzpomínat.

Je hodně dobrého, mezi lidičkama,
to ale netřeba chválit básničkama,
na dobrém není nutné nic mněnit,
to jenom musíme naučit se cenit.

Se zlem já potýkat,
se chci svým psáním,
na špatné ukázat, a doufat,
že snad něco změní.

Když každý svým dobrem,

kousek zla zaženeme,
věřím že přijde čas,
kdy se s ním téměř nesejdeme.

2.



3

Krásná čtenářka.

Na kašnu usedla,
knížku do rukou si vzala,
jak žitím jít dál má,
těch řádků se snad ptala.

Milý ji opustil,
odešel kamsi v dál,
on kus jejího já
si při tom sebou vzal.

Do knížky hledí
nevnímá ty řádky,
srdce její jen volá,
vrať se mi zpátky!

Jak se jen může
taková věc stát.
já stále ho miluju,
proč on mě už nemá rád?

Na stránkách
snad najdu vysvětlení,
proč ten co tu být má
už tady se mnou není.

V kašně je voda
chladná jak srdce toho muže,

věří že to čtení,
na něj, ji zapomenout pomůže.

Z nebe se první vložka k zemi snáší,
proč její barva bílá nutí tě k pláči?